

donderdag 30 augustus 2012

DE MAN MET DE MONDHARMONIKA.....

Dit verhaal heeft eigenlijk weinig met duiven te maken . Of eigenlijk toch wel een beetje , want zonder mijn duiven zou ik dit verhaal nooit geschreven hebben . Want die beklievende ontmoeting zou er nooit geweest zijn zonder mijn uitstap met de bromfiets voor een leervluchtje van rond de 15 km . En om ze wat betere manieren te leren zou ik ze een voor een lossen . Het was uiteraard prachtig weer en ik genoot er van, daar op die eenzame landweg , ergens tussen Houtave en Oostende.....Mijn enige gezelschap bestond uit 2 prachtige paarden die nieuwsgierig kwamen kijken wat ik uitspookte . En toen kwam er een man aangereden op een fiets ; Een oude man die blijkbaar zin had in een praatje want hij stopte en keek mij nieuwsgierig en vrijpostig aan . “ Ah, ge gaat de duifjes lossen.....Is dat uw hobby ? “ “Ja , dat is mijn hobby ! “ en ik legde hem het een en ander uiteen , ook waarom ik ze een voor een liet vliegen . “ Van waar zie je ? “ (Van waar bent u ?) klonk het nieuwsgierig . “ Van Lissewege..... “ “ Aaah van Lissewege, jaja , da's dat dorp met die platte toren ...ben daar vroeger nog geweest ... “ En zonder enige overgang ging hij verder : “ Ik heb ook een hobby en je kunt nooit raden wat het is . Ik heb het zelfs bij me ! “

En de man ging in zijn zak en haalde er een langwerpige bruin lederen tasje uit .Ik kon met de beste wil van de wereld niet vermoeden wat daar kon in zitten . En gelukzalig glimlachend toverde hij een mondharmonika uit het tasje . En daar op die schilderachtige landweg gebeurde het wonder . “ Ik ga iets voor u spelen “ zei hij , “ iets klassiek “

En terwijl hij speelde dwaalde zijn blik over de velden .Een blik vol weemoed . De paarden in

de wei ,de duiven in mijn mand . Ze werden er rustig van . Ingetogen . Zijn muziek klonk als een liefdeslied . Ik weet niet wat het was ,ben het vergeten te vragen . Maar het was heel mooi , heel ontroerend . Het slot vol passie en emotie ; De herinnering aan een oud lief ? ? Wie weet ! En toen hij stopte met spelen waren zijn ogen vochtig en de mijne ook ! En hij begon te vertellen , terwijl ik mijn duiven verder de vrijheid gaf . Ik ben Andre Van Hooren , afkomstig van Slijpe . Ik heb heel mijn leven gedolven , langs de baan , rioleringen en kabels en zo . Nee , niet lijk nu met al die grote machienen , maar met de schop Toen ik 19

was brak de oorlog uit en ik, woonde samen met mijn alleenstaande moeder en broers en zussen langs de Passendaalse vaart . We hadden een koetje en nog wat klein grut en probeerden zo te overleven ; Op een dag kwamen de Duitsers ons huisje opeisen .

We moesten er uit !! De Duitsers wilden er een uitkijkpost van maken , want veel Engelse soldaten probeerden het kanaal over te zwemmen om zo te ontsnappen . Moeder zij dat dit niet ging ; Het boerderijtje was hun enige bron van inkomen , zei ze . En na enig overleg zouden de Duitsers hun intrek nemen in de voutekamer , die het hoogst gelegen was en met schoon zicht op de vaart . En de Duitsers zouden zelf hun potje koken . Patatten . Op de voute stond zo'n ronde houtkachel en de Duitsers stookten en stookten tot het spel roodgloeiend stond ! Moeder had slechts één deugdelijke kookpot en ze leenden die van haar .De patatten werden opgezet , maar niet opgevolgd . Resultaat . Heel het boeltje aan gebrand en moeders schone kookpot naar de knoppen . Moeder was zierend . Zij schold de Duitsers uit . Een van hen , die blijkbaar zo'n beetje de

leider was , sprong grommend op zijn fiets en reed richting dorp . Enige tijd later was hij terug met een spiksplinternieuwe kookpot ; Schoner dan moeder er ooit een bezeten had ! En met een daverende klap plofte hij het ding op de keukentafel, er aan toevoegend dat dit niet zonder gevolgen zou blijven . En inderdaadTegen de avond kwam zijn overste binnenvallen vergezeld van enkele mannen , tot de tanden gewapend . Met donderende stem verkondigde hij dat hij gans ons gezin zou uitmoorden . Fusilleren wegens weerspanningheid . Wij schreiden en moeder smeekte Hij liet zich niet vermurwen , tenzijMoeder zich zou onderwerpen , vergiffenis vragen , zich zou vernederenEn moeder zeeg neer voor de Duitser , op haar knieën , omknelde zijn benen , huilend en

kermendEn ik stond daar maar , weerloos, schuddend en bevend . Het tafereel is mij heel mijn leven bij gebleven . Mijn fiere moeder op de grond voor de grijnslachende moffen . “ Het is goed “ zei de Duitser “ jullie mogen blijven leven , maar vanaf nu zijn wij hier de baas !! “

(En het vriendelijke gezicht van Andre werd grimmig toen hij verder vertelde “Ge kunt u niet voorstellen welk een smeerlap die Feldwebel was !! “ grolde hij)

Och, ik heb zoveel meegemaakt , ging hij verder . Ik ben mijn zoon verloren toen hij 14 was . Ten gevolge van een verhitting ; Ik stond mij af te vragen wat hij daarmee eigenlijk bedoelde , omdat ik zoiets nog nooit gehoord had ... en ik durfde niet goed meer uitleg te vragen , onder de indruk van het verhaal van de man ; Zijn stem stakte , de woorden bleven steken

“ Ik moet maar eens verder, “ zei hij “ veel succes nog met je duiven ! “

Hij sprong ietwat houterig op zijn fiets , zwaaide nog eens naar me , glimlachte , een half-droevige glimlach.... En verdween langzaam uit mijn zicht . Ik zuchtte ...Er zijn zo van die toevallige ontmoetingen die je bijblijven . Ik vind het goed dat ik dit verhaal , dat ik zo goed mogelijk heb naverteld , kan mee geven . Zonder data , zonder veel details . Gewoon even terug gaan naar een huisje langs de vaart en de gruwel van de oorloggetekend André Van Hooren Ieder mens heeft zijn verhaal .

En ik wil jullie iets vragen . Moest iemand onder jullie hem kennen , hem ontmoeten .

Doe hem de groeten en zeg dat ik hem niet vergeten ben ...

Ik had mijn GSM bij en ik was in de gelegenheid om een paar foto's te nemen van André , daar op die landweg, ergens tussen Houtave en Oostende en toen ik naar huis reed moest ik onwillekeurig denken aan een ander lied . Een godvergeten lied uit 1973 ; Bernd Clüver heette de zanger. Zijn lied werd een grandioos succes : “ DER JUNGE MIT DER MUNDHARMONIKA “

Tegenwoordig is alles “ een fluitje van een cent “ De techniek staat voor niks ! En op mijn computer kwam het lied van Bernd weer tot leven, na een simpele GOOGLE klik , en mijn gedachten gingen terug naar die man op de eenzame landweg met zijn verhaal en zijn lied.....

Met vriendelijke groeten
Roger Casier